

העלון לעלוי נשמת: בכור חי' בן בטי, אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, ר' טוביה בן ר' זכריה, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה**.
ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: בת שבע בת ליאורה, אסתר בת שמחה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, מאור בן ידידיה, זכריה בן סלאם חיים, חנה בת סלאם - **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

פְּרֻשֶׁת: מְצוּרָע

שַׁבַּת הַגָּדוֹל

עלון מספר 299

בס"ד

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול. כדאי לקרוא בשלחן שבת.

זמני השבת - בגב העלון

נְקוּדָה בַּפְּרֻשָּׁה:

כִּלְפֵי מה דְּבָרִים אֲמֹרִים? סֶפֶק אם נוכל לתקן את העולם, אָבֵל את עצמנו, יִכּוֹל נוֹכַל. פְּעָמִים רבות מוכיחים אָנוּ את בְּנֵינוּ או את תַּלְמִידֵינוּ. וְהִלְכָה פְּסוּקָה היא: "המוכיח את חברו, בין בְּדָבָרִים שְׂבִינֵנוּ לְבִינוּ בין בְּדָבָרִים שְׂבִינֵנוּ לְבִין הַמָּקוֹם, צָרִיךְ לְהוֹכִיחוּ בֵּינוּ לְבִין עֲצֻמוֹ" (רמב"ם דעות ו, ז). אין שום הִתַּר לְהוֹכִיחוּ בְּרִבִּים וּלְבִישׁוֹ בְּכָף.

"מִפְּנֵי מה זָכָה יִרְבְּעַם לְמַלְכוּת, מִפְּנֵי שְׂהוֹכִיחִים אֶת שְׁלֹמֹה. ומִפְּנֵי מה נִנְעַשׂ, מִפְּנֵי שְׂהוֹכִיחוּ בְּרִבִּים" (סנהדרין קא). אָבֵל לְעֵתִים מוֹרִים אָנוּ הִתַּר לְעֲצֻמוֹ, לְהוֹכִיחוּ בְּרִבִּים כְּדֵי שְׂיִשְׁמְעוּ אַחֲרֵים!! יִירָאוּ, וְלֹא יַעֲשׂוּ כְּמַעֲשָׂיו.

וְכֵן, אין כָּל הִתַּר. אין הִתַּר לְהוֹעִיל לָהֶם, עַל חֶשְׁבוֹן בְּיֹזוֹנוֹ שֶׁל זֶה!

ומִי מְדַבֵּר עַל לַעַג וְשִׁנְיָה בְּרִבִּים. עַל הַלְבָּנַת פְּנִים בְּרִבִּים, הַמְנַשְׁלֵת מִהָעוֹלָם הַבָּא (אבות ג, יא).

רַבֵּנוּ הַאֲבֵרְבֵנְאֵל זְצ"ל כְּתַב, שֶׁעֲשֵׂרֶת הַדְּבָרוֹת פּוֹלְלִים כָּל תַּרְי"ג הַמְצוּוֹת. לְפִיכָף, אֲסוּר "לֹא תִרְצַח" כּוֹלֵל וּמְקִיף גַּם אֲסוּר הַהִכָּאָה בְּיָד או בְּלִשׁוֹן, גַּם הַהִלְבָּנָה, הַהִכְלָמָה וְהַבִּיזּוּשׁ. אֲשֶׁרִי הָאָדָם שֶׁיִּכּוֹל לְהַעֲיִד, כְּרַבְּנוּ מֵרֵן פּוֹסֵק הַדּוֹר הֵרַב מִשָּׁה פִּינְגְּשְׁטִין זְצ"ל, שֶׁלְמִטֵּב יִדְעֵתוּ לֹא הִזִּיק לָאָדָם מְעוֹדוֹ, וְלֹא פָּגַע בְּכַבּוֹדוֹ! עַד הִיכֵן?

בְּבַחֲרוּתוֹ, בְּהִיוֹתוֹ בֵּן עֲשָׂרִים וְאַחַת, נִתְמַנֶּה כְּרַבָּה שֶׁל לְיוֹבָאן. בְּנֵי הָעִיר מִנּוּ אִשָּׁה אַחַת שֶׁתְּבַשֵּׁל עֲבוּרוֹ. הָאֵלֶּל שֶׁהִכִּינָה לֹא הָיָה עָרַב לְחָף, וְכִמְעַט שֶׁלֹּא הָיָה רְאוּי לְאֲכִילָה. כְּדֵי שֶׁלֹּא לְצַעֲרָה וּלְבִישָׁה, כִּפְּהָ עֲצֻמוֹ לְאֵלֶּל מְאֻכְלִיָּה עַד תָּם. הַסִּיקָה שֶׁטַּעַמָּם עָרַב לְחִפּוֹ, וּבִשְׁלָה מְנוֹת גְּדוֹלוֹת יוֹתֵר. לֹא רָאָה בְּרַרָה, לִגְנֹב דַּעַת לֹא רָצָה, וְאֵכֵל הַכֹּל, וּבִשְׁלָה כְּפֹת גְּדוֹלָה עוֹד יוֹתֵר...

כָּל יְמֵי הוֹקִיר טוֹבָה לְאַחֲוֹתוֹ הַרְבֵּנִית חֲנָה, שֶׁבָּאָה לְבַקְרוֹ וְהִסְבָּה עִמּוֹ לְסַעֲדָה, טַעְמָה וְעוֹתָה פְּנִיָּה, כְּמַעַט הַקִּיָּאָה מֵהַשְּׂבִלְעָה. תַּמָּהּ כִּיצַד מִסְגֵּל הוּא לְהַכְנִיס לְפִיו אֶכֶל כֹּה גְרוֹעַ, וְעֵנָה

אַסְפֵּת הַרּוֹפְאִים

"לְהוֹרֵת בְּיוֹם הַטָּמֵא וּבְיוֹם הַטָּהוֹר זֹאת תּוֹרַת נֶגַע הַצֹּרַעַת" (יד,

טו) שֶׁלֹּא נִדְעָ. אָדָם שׁוֹכֵב עַל עֶרְשׂוֹ דָוָי, רְתוּק לְמַטַּת חֲלִיוֹ בְּבֵית הַחוּלִים, וּמִגִּיעָה עַת בְּקוֹר הַרּוֹפְאִים. הִנֵּה הוּא, הַפְּרֹפְסוֹר, סִקָּף בְּמַתְמַחִים צְעִירִים. הִנֵּה הוּא מִתְעַכֵּב אֶצֶל הַחוֹלָה הַסְּמוּךְ, מִסְבִּיר וְדוֹן, עוֹנָה לְשִׁאֲלוֹת וּמְרַחֵב אֶת הַדְּבַר, וְהִנֵּה הוּא מְגִיעֵלְכָאן. קוֹרֵא אֶת גְּלִיוֹן הַפְּתִלָּה, שׁוֹאֵל כִּמה שִׁאֲלוֹת, וּמַתְחִיל לְהַסְבִּיר.

מִסִּיר אֶת הַשְּׂמִיכָה, מְגַלָּה אֶת הַבְּגָד, מִרְאָה לָהֶם אֶת הַנֶּגַע. כְּלָם גּוֹחֲנִים, סוֹקְרִים, מִתְעַנְיִים, שׁוֹאֲלִים וּמְקַבְּלִים תְּשׁוּבוֹת.

וְהַחוֹלָה מְרַגֵּשׁ כְּאִלוֹ הֵיָה בְּכַלּוֹב שֶׁל זְכוּכִית. מִצָּג בְּמַוְזָאוֹן, חֵיָה בְּגֵן הַחַיּוֹת. מִי הַתִּיר לָהֶם לְבָאוֹת אוֹתוֹ כֶּף, מִי נָתַן לָהֶם רְשׁוּת!

וְזֶה אֲכֵן אֲסוּר, סוֹבֵר בַּעַל "צִיץ אֲלִיעֶזֶר". כִּיֹּן שֶׁזֶה הַלְבָּנַת פְּנִים שְׂאִינָה לְתוֹעֲלַת הַחוֹלָה, אִף אִם הִיא לְתוֹעֲלַת הַמַּתְמַחִים.

וְהִבִּיא רְאִיָּה מְדַבְּרֵי הַנְּצִי"ב מְוֹלְדֵינֵינוּ זְצ"ל (הַעֲמֵק דְּבַר וַיִּקְרָא י"ד-נ"ה). בְּסִיּוֹם פְּרֻשֶׁת הַנְּגָעִים נֶאֱמַר: "לְהוֹרֵת בְּיוֹם הַטָּמֵא וּבְיוֹם הַטָּהוֹר", וְהִבִּיא הַרָאב"ד בְּפִרְשׁוֹ לְתוֹרַת כְּהֵנִים דְּבָרֵי הִירוּשָׁלַיִם, שֶׁאֵין הָאָדָם רְשָׁאֵי לְהוֹרֹת בְּנְגָעִים עַד שֶׁרָאָה וְשִׁמַּשׁ אֶת רַבּוֹ. וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר: "לְהוֹרֵת בְּיוֹם הַטָּמֵא וּבְיוֹם הַטָּהוֹר", שֶׁהִכְהֵן קוֹרֵא לְתַלְמִידָיו כְּשֶׁבָּא הַנְּגַע לְפָנָיו, לְהוֹרֹתָם שֶׁכְּזֶה נֶגַע טָמֵא, וְכְזֶה טָהוֹר.

וְכַתֵּב הַנְּצִי"ב, שֶׁלֵּכֵן סִיִּם הַכְּתוּב: "זֹאת תּוֹרַת נֶגַע הַצֹּרַעַת": "שֶׁבְּאֲמַת הוּא בְּדִין גְּדוֹל לָאָדָם, שֶׁיִּתְקַבְּצוּ תַּלְמִידִים רַבִּים וַיְבִיטוּ עַל בְּשָׂרוֹ וְנִגְעוּ. וַיֵּדֵא בְּהוֹרָאָה אֶתְרַת כִּיֹּצֵא בְּזֶה בְּמִקּוֹם אַחַר אֲסוּר לְעֲשׂוֹת כֵּן וְלְהַלְבִּין פְּנֵי הַחוֹלָה. אָבֵל זֹאת תּוֹרַת הַצֹּרַעַת, שֶׁיִּגִיעַ לוֹ כְּפָרָה עַל שֶׁהַלְבִּין הוּא פְּנֵי חֲבֵרוֹ."

מִי הַתִּיר לְבָאוֹת אָדָם זֶה, כְּדֵי שֶׁתְּהֵא תוֹעֲלַת לְאַחֲרֵים!?

שהוא מקרים את עצמו ככל בליעה, כדי שלא לביש את האשה. גמלה עמו חסד בפעם ההיא, והנניסה את כל התבשיל לכיסייה...

(אגרות משה)

רבנו סר להתפלל מנחה וערבית באחד מבתי הנקטות. בין מנחה לערבית עלה רב אחד, ודרש באנגלית. רבנו רכן להיטיב לשמע, עיניו נעוצות כל העת בדרוש ששזר רעיונות בפרשת השבוע.

לאחר התפלה העיר מלנה: "נאה היתה הדרשה. אבל אם לדון, יש פרקה..."

"איני יודע מה אמר", הפטיר רבנו. "איני שולט בשפת המדינה."

נדחס: "אבל הרב שמע ברב קושבי!"

"ודאי", נענה בנעם. "יש כאן ענין של כבוד הקריות, וכבוד התורה..."

בצאתם מכנוס תורני, הציע אברך להסיע את רבנו ואת הגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל לבתייהם. נהלו וכוזח קצר מי מהם ישב לידי הנגה.

משחקרע הענין, הסבירו לנהג: שנשב שנינו מאחוריה, לא בא בקשבון- וכי הנך נהג בעלמא, ואין זה לפי כבודנו לשבת לידיך, חלילה! ודאי שלא! אם כן, ודאי אחד מאתנו ישב לידיך. ואם כן, מי?

מאחר ואחד מאתנו ירד ראשון, לא יתכן שיהא זה מי שישב לצדך. שכן אז ישב חברו מאחור כמנהג אדון. לפיכך ברבנו מי יורד

אחרון, והוא שישב לצדך! (טברך יביע)

סח הגאון רבי דוד פיינשטיין, בנו הגדול של רבנו: פעם התליתי אליו קשהלך רגלי לפגישה של "אגדת הרבנים" שהתקיימה רחובות מספר מהישיבה. כיון שגצל את הזמן עד תם, שער את זמן ההליכה, ושהה בישיבה עד אותה שעה.

משגיעה העת החל ללכת, ובדרכו פנה אליו אדם קשה יום ובקש לתנות באזניו את צרותיו. עצר ושמע את דבריו, קאלו בראשיתו כל הזמן שבועלם.

דקה, ושתיים, ושמש. נחם ועודד וברך בחם, והלה הלך לדרכו. ואז החל פוסע במהירות רבה, כמעט רץ. מהרתי לצדו, והזכרתי דברי הרמב"ם (דעות ה-ח), שתלמיד חכם אינו רץ בראשית הרבים...

אמר: "רבע השעה שהקדשתי, היתה כדי שלא לפגע באותו אדם - וכעת אני מסהר, כדי שלא לפגע ברבנים הפותנים..."

ספר הגאון רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל (תפארת שמשון): רבנו נסע במקונית עם אברך. קשהגיעו למחוז תפצם המתין שהאברך ירד ובקש מהנהג שיפתח לו את הדלת, כי האברך טרק את הדלת על אצבעותיו.

תמה הנגה: "מדוע כבוד הרב לא צעק שנשחרר את ידו מהדלת?"

וענה: "לא רציתי לביש את האברך שטרק את הדלת על ידי!"

(יגד משה) (מטעמים לשלחן שבת)

ספור לשבת:

לעבר האיש שעצר את הקהל בקריאת "הצילו".

הלה לא היה יכול להוציא אפילו הגה מפיו, רק באצבעו החווה לעבר הבניין הגדול שממול... המחזה שנגלה לנגד עיני המתפללים היכם בתדהמה מוחלטת. הפחד הרעיד אותם תוך שיתוק חושים מוחלט. פיהם היה פעור נוכח המחזה, ואף לסגור לא יכלו...

מה היה המחזה המפחיד שכה הצמית את הקהל, ומה היו סיבותיו? זאת ניוכח לאחר שנכיר קצת את האזור ואת הסביבה. באזור מירסקי, מול הקלויז המדובר, שוכן לו בניין ישיבת הר"ן, בניין גבוה בעל ארבע קומות השוכן על הר גבוה שמצידו האחד תהום פעורה לרגליו! מחמת גובה הבניין וההר שמתחתיו, הרי שכשהיו עומדים על גגו יכלו להביט ולהתבונן בכל מרחבי ירושלים רבתי, אפילו בבית המדרש "בעלזא" הבחינו משם...

דא עקא, שהגג, גדר אבנים רחבה הייתה לו סביב, ומשום מה רק מעקה נמוך וקטן סבב אותה, בלא מעקה ראוי הסוגר את המרחב. הווי אומר, גדר קטנה שאפשר לטפס עליה ללא שום קושי, עם מעקה נמוך מאוד. מתכון בטוח לאסונות! בכל העיתים היה גרם המדרגות המוביל אל הגג סגור ומסוגר על מסגר ובריח, אך בשבת זו הייתה הדלת לגרם זה פתוחה, משום מה...

על סף תהום

הרה"ח רבי יעקב רבינוביץ שליט"א, משפיע בחסידות באינן לצאן קדושים, הוא שסיפר את הסיפור דלהלן. וליתר דיוק, ולמען לא נשגה בפרטים כלשהם, אף שלח את כל הסיפור בכתיבת ידו המדוקדקת. להלן אף נצטט קטעים ממכתבו זה.

רבי יעקב גדל בנערותו בשכונת רמות פולין, שם התפלל תמידין כסדרן ומוספין כהלכתן בקלויז דחסידי באינן-רוז'ין אשר בשכונת רמות ברחוב מירסקי. התפילות נערכו בהתרוממות ובהתלהבות כמנהג חסידים ואנשי מעשה, בשבתות כבימים טובים, בתפילה ל"קבל ברחמים וברצון את תפילותינו!"

באחת השבתות זה קרה. וכלשונו הרהוטה במכתבו: היה זה אחד מהמראות המפחידים ביותר שראיתי בחיי! באמצע קריאת התורה בשבת, בקלויז שבשכונת רמות, אחד המתפללים שהקפיד לעמוד בשעת הקריאה צעק לפתע בקול חנוק מבהלה: "הצלה! הצלה!"

הציבור נבהל ביותר. "מה קרה?" הפנו כולם את ראשם לעברו. "מדוע צריך הצלה?" אף בעל הקורא עצר ממרוצת שטף קריאתו לנוכח קריאת ההצלה הבהולה, ופני כולם היו מופנות

ולא מהררוב, באשר כאמור קריאה זו, עלולה להביא אל מותם של הילדים התמימים חס וחלילה.

תוך כדי כך הסיר את הטלית מעל כתפיו במהרה, פשט את החליפה ואת הטלית קטן מעל גופו, זרק את צרור מפתחותיו ארצה ואף את נעליו חלץ בזריזות, ורץ לעבר הבניין ממול. כל זאת עשה רבי פסח בשניות אחדות, תוך הפעלת שיקול דעת מפתיע ובקור רוח מושלם! אף סיבת התפשטותו מכל לכושיו והשלכת צרור מפתחותיו הייתה בהשכל ובדעה, וזאת כדי שבריצתו אל עבר הילדים ובהשתחלו הגגה לא ישימו אלו ליבם אליו, שכן ייתכן שאם ישימו לב למבוגר המתקרב אליהם לפתע, ייבהלו כהוגן ויזוזו על מקומם.

מתפללי הקלויז עקבו בדאגה רבה אחר רבי פסח, כשהם משתאים ומחרישים לדעת, היצליח להציל את הילדים ברגע האחרון? או שמא לא, חס וחלילה... הם רואים אותו שועט אל עבר הבניין של ישיבת הר"ן, מטפס במדרגות המובילות לגג בשקט מוחלט, כשהוא צועד על ארבעתיו, לכל יישמע קולו בבואו אל הגג, שכן אם ישמעו הילדים את קולו יהיה האסון בדרך מיד חלילה. כך עקבו אחריו בסקרנות רבה מהולה בחרדה עצומה.

לבטח סקרנים אתם, ההצליח רבי פסח אם לא? נעביר את השרביט לרבי יעקב, המתאר את ההתרחשות הדרמטית: כאשר הגיע רבי פסח אל הגג רכן על הרצפה כמו נחש עד שהתקרב אליהם, וכל זאת בלי שראו או שמעו אותו מתקרב. ואז התרומם בשקט בשקט מתנוחת שכיבתו, כאשר רק שתי ידיו מורמות אל על. ובלי שירגישו, לפתו ידיו של רבי פסח את שני הילדים, כשהוא מקיפם ונועלם בידיו לכל יפלו, וכך החזיקם בחוזקה עד שנעמד על רגליו, הורידם בבטחה ושילח אותם לביתם!

אהה. אנחת רווחה התפשטה בקרב קהל המתפללים, שראו את הסיום הטוב, איך רבי פסח אכן הצליח להציל את הילדים ממוות לחיים! (רבי יעקב מוסיף במאמר מוסגר: אגב, אבי מורי, הרה"ח רבי שמואל זכרון לברכה, שהיה הגבאי של הקלויז, לא נח אחרי מעשה כזה ועשה הכול, כך שכעבור ימים אחדים כבר עשו מעקה גבוה סביב כל הגדר).

רבי פסח אכן הצליח להציל את הילדים, אך את מופע האימים שהתחולל בקרב המתפללים לא הצליח לעצור, שכן אומנם במושגי שעון לא התרחשה הדרמה זמן רב, כדקה וחצי התחוללה כל המהומה, לא יותר, אך במקרים כאלו של פחד וחרדה, ובסיטואציה דרמטית שכזו, הרי שכל שנייה נדמית היא כנצח. ובפרט במקרה זה, שהחשש לילדים הולך וגובר והאופק להצלה אין. לבטח צרוב מקרה זה בזכרונם של המתפללים בצריבת ברזל כשעות של פחד, אימה וחרדה!

אין ספק שגיבור הסיפור הוא רבי פסח, שלא איבד את קור רוחו ושלט באירוע בהשכל ובדעת, לדעת מה תפקידו והיאך עליו לפעול. אין ספק שהוא הוא הדוגמה לאדם היוזע איך להתנהג בכל מצב, קטן וגדול, לפי הצורך. אין ספק. הוא הבין את העניין, שלט בו, עשה מעשה והציל חיי נפש של שני ילדי ישראל תמימים וטהורים! שני עולמות שלמים של תינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם חטא מעולם! אין זכות גדולה מזו! (הפוחת בכל יום –

דרשו- הרב אליהו שור)

שני ילדים, אחים, חמודי עין ומשובבי לב, בנים לאחד ממתפללי הישיבה, התגנבו דרך הדלת הפתוחה ועלו אל הגג בשוכבות ילדים...

קרבו שני הילדים אל גדר הגג והתפעמו מהמראות המשכרים ומהנופים המשובבים, הן את כל ירושלים ראו דרכו. האחד גרר כיסא, הצמידו עד לגדר האבנים הנמוכה, נעמד עליו והתבונן באווירה של ירושלים ובאורה, ואילו אחיו התיישב בלא אומר וזכרים על הגדר ממש (שרק מעקה נמוך מאוד סביבה. מפחיד!).

כך ישבו שניהם בשלווה מוחלטת ובהנאה גלויה. כאשר להזכירם רק מעקה קטן סובב אותם, ורק את רגליהם הקטנות, אך כל גופם חשוף לרוח השמיים ופרציה, וכפסע הוא ביניהם ובין היפך החיים חס וחלילה!

במראה הזה הבחין המתפלל, וקריאת הצלה נפלטה מפיו במהרה. בוקה ומבולקה השתררו בקלויז בן רגע.

המראה היה נורא ואיום. מראה של שני ילדי חמד שלא טעמו טעם חטא וייתכן שתוך שניות לא יהיו בחיים! התרסקות השעיר לעזאזל ביום הכיפורים אך משל תהיה לנוכח מה שעלול לקרות עימם בהתרסקותם לתהום חס וחלילה!

המתפללים איבדו עד מהרה את עשתונותיהם. חלקם רצו למחר לפתוח את החלונות ולצעוק בקול גדול לילדים שייסוגו במהרה, עקב סכנת החיים הנשקפת למולם, אך קריאה זו היא מתכון בטוח לאסון נוראי תוך שניות, באשר הילדים ייבהלו מאוד ויתחילו להזיז גופם לכאן או לכאן, וכל תזוזה במיקום הקריטי שלהם – כשרוב גופם נמצא מחוץ לגדר – תרסקם חלילה בצורה מוחלטת אל התהום הפעורה! אחרים רצו לצאת לרחוב להזעיק עזרה מכאן או משם, דבר שייתכן שאף הוא נידון לכישלון, שכן עד שיזעיקו עזרה הילדים כבר עשויים להיות ללא רוח חיים חלילה, מאחר שכאמור, כל תזוזה ולו הקטנה של האחים בעת הזאת יכולה להובילם למוות בטוח!

המצב היה נראה אבוד. היו גם מתפללים שלנוכח המחזה המחריד מיהרו לכסות את ראשם בטליתותיהם, לסגור את עיניהם ולאטום את אוזניהם, לכל יהיו עדים לאסון הכבד העלול להתרחש תוך שניות. בקיצור, אובדן עשתונות מוחלט! בכל העת הזאת יושבים להם שני הילדים על גדר האבן המקיפה את הבניין, רוב גופם חשוף לרוח השמיים, וחוף ממתפללי הקלויז אין איש הרואה אותם ואת האסון הכבד שבדרך... נראה היה שהרכבת כבר יצאה מן התחנה, לדרך אל חזור רחמנא ליצלן. הכול התרחש תוך שניות. הבלבול והפחד שימשו בערבוביה, שיתוק השכל ואיבוד העשתונות היו מוחלטים.

היה רק אחד שלא התבלבל. החסיד רבי פסח ברנדווין קראו לו. (במאמר מוסגר מספר רבי יעקב רבינוביץ שליט"א, שלדאבוננו נלקח מעימנו רבי פסח זה לפני שנה וכמה חודשים, בהיותו עדיין צעיר לימים. מלבד לב הזהב שלו, שהיה פתוח לכל אחד ואחד, בפרט לשבורי לב, ידע גם להגיש עזרה ראשונה בכל עת מצוא, ויהודים רבים חבים לו את חייהם. חבל על דאבדיון).

ר' פסח לא איבד את עשתונותיו ולו לרגע. במהרה קלט את המצב לאשורו, ומיד לקח את הפיקוד. הוא הורה לכולם להישאר לשבת בשקט, לכל ינסה אחד לצעוק לעברם, לא מעבר לחלון

לוח זמנים לשמיטה:

ברכישה בחנות או בשוק - אין לקנות פירות בין התאריכים המסומנים בטבלה, או מוצרים המכילים פירות מתאריכים אלו - בלא הכשר מיוחד לשמיטה. **בקטיף עצמי (מהגינה וכדו')** - בתאריכים שבלוח "קדושת שביעית" - הגידולים שנקטפים הרי הם הפקר ופטורים מתרומות ומעשרות ויש לנהוג בהם קדושת שביעית. ירקות שנקטפו בתאריכים שבלוח מסומן "איסור ספיחין" - אסורים באכילה לעולם (לנוהגים כהרמב"ם). **ביעור** - בזמן הביעור יש להוציא את הפירות הקדושים בקדושת שביעית מן הבית ולהפקירם בפני שלושה אנשים, ולאחר מכן יכול להחזיר פירות אלו לביתו.

שם:	ברכישה בחנות או בשוק:	בקטיף עצמי (מהגינה וכדו'):	ביעור:
סלרי שורש	מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה. איסור ספיחין - בצמח שנשתל או נבט לאחר תחילת השמיטה, עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	אין ביעור
עגבניה	מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה. איסור ספיחין - בצמח שנשתל או נבט לאחר תחילת השמיטה, עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	אין ביעור
עדשים	מיובא מחו"ל - אין צורך בהכשר לשמיטה	אין גידולים בארץ	אין ביעור
עירית	מתחילת השמיטה עד סוף חודש חשוון (אמצע נובמבר) בשנה שלאחר השמיטה	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה עד סוף חודש חשוון (אמצע נובמבר) בשנה שלאחר השמיטה. ספיחין - בצמח שנשתל או נבט לאחר תחילת השמיטה, עד סוף חודש חשוון (אמצע נובמבר) בשנה שלאחר השמיטה	אין ביעור

מאת: "כושרות".

בדיחות:

חב הבדיחות מתוך הספר: "תן חייך - 5"

מלצר מאבד את שווייו משקלו ומתנדנד.
 "יש לך סחרחורת?"
 "-לא, יש רק את מה שכתוב בתפריט..."

לקוח נכנס לבית מלון, וכולו מלא טרוניה: "זה מלון זה? זה נראה מאורת עכברים. כמה עולה פה לילה?"
 פקיד: "חמש מאות שקל לעכבר ותשע מאות לזוג עכברים..."

"אתה כמו ספר תורה."
 "-תודה. למה אתה מתכוון?"
 "-כל שבוע יש איתך פרשה חדשה..."

בוס: "לא נעים לי לומר לך, אבל בקורת חיים כתבת שאתה דובר אנגלית ברמה של שפת אם, ומתברר שאתה לא יודע כלל אנגלית!"
 עובד: "נכון, גם אמא שלי לא יודעת!"

מוכר: "החליפה נראית עליך מצוין!"
 קונה: "כן, אבל היא נראית לי קצת צרה."
 מוכר: "אל תדאג, עם הזמן היא תתרחב."
 קונה: "הבעיה שגם אני..."

מי שחושב שזה יקר לשלם למקצוען-
 כנראה שעוד לא שילם על טעויות של חובבן...

"פעם הייתי גרוע בגיאומטריה, ומאז שלקחתי שיעורים פרטיים - הכל התהפך ב-360 מעלות!"

אין סיבה בעולם להגיד למישהו שהוא נראה עייף. רוב הסיכויים שהוא יודע את זה...

חידות:

מתוך הספר: "פיצוחים"

חידת מחשבה:
 שלושה חברים שכרו חדר ללילה בסופ"ש בבית מלון. כשהגיעו למלון שילמו יחדיו 300 ₪ עבור החדר, וקיבלו עודף 50 ₪ לכבוד הנחה מיוחדת. שלושת החברים החליטו להתחלק בחמישיים השקלים ולתת לפקיד טיפ של עשרים שקלים. כשהתיישבו לחשב את ההוצאות - התגלה דבר מוזר מאוד; כל אחד מהם שילם בכניסה 100 ₪ עבור החדר, וכל אחד קיבל 10 ₪ בחזרה לאחר נתינת הטיפ, מה שאומר שכל אחד שילם בסופו של דבר 90 ₪.

אמנם, 3 (מספר החברים) כפול 90 (סכום התשלום ליחיד) ועוד 20 (שנתנו טיפ לפקיד) שווה 290... החברים לא הצליחו להבין מה קרה, להיכן נעלמו עשרה שקלים?

חידת חשבון:
 יש לי סכום כסף דו ספרתי, ומכפלת ספרותיו גדולה ב-1 מסכום ספרותיו. כמה כסף יש לי?

חידת "מי אני":
 אי אפשר לראות אותי ולא ניתן להרגיש אותי, אפילו לשמוע או להריח אותי אי אפשר. אני ממלא חורים ריקים. מי אני?

פתרונות לעלון הקודם:

פתרון לחידת המחשבה:
אח אחד.

פתרון לחידת חשבון:
ראובן בן 18, ושמעון בן 12.

פתרון לחידת "מי אני":
תמרוז.

תוריע	כניסה:	יציאה:	
י-ם:	18:28	19:41	
ת-א:	18:43	19:43	
ב-ש:	18:44	19:42	
חיפה:	18:35	19:43	

לתגובות להנצחות ולקבלת העלון במייל:
 elisha5765@gmail.com